

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 25 października 2018 r.,

sprawy Ł. K.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 8 stycznia 2018 r., sygn. akt V Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,

**2. zwolnić skazanego Ł. K. od kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Ł. K. został uznany przez Sąd Rejonowy w B. za winnego tego, że wspólnie i w porozumieniu z drugim ze współoskarżonych, w dniu 29 kwietnia 2016 r. w K., woj. [...], usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego, w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie przedostali się do wnętrza domu w celu dokonania kradzieży przewodów elektrycznych o wartości 150 zł na szkodę T. S. i E. C., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję sąsiadów, przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat

po odbyciu kary pozbawienia wolności wymierzonej powyżej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobnej, tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wyrokiem z dnia 23 czerwca 2017 r. wymierzono mu karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania w dniach 29 kwietnia 2016 r. godzina 20:15 do 30 kwietnia 2016 r. godzina 14:45, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W wywiedzionej apelacji obrońca oskarżonego Ł. K. zarzucił „naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a to:

1. art. 4, art. 7, art. 410 i 424 § 1 k.p.k. polegającą na braku respektowania zasady swobodnej oceny dowodów i dowolną oceną przez Sąd I instancji dowodów zgromadzonych w sprawie w zakresie przyjęcia (str. 6 uzasadnienia), że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny oraz, że oskarżony działał z niskich pobudek tj. chęci zysku i w poczuciu całkowitej bezkarności w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy w szczególności zeznania pokrzywdzonego – T. S., który zastał sprawców na miejscu wynika, że sprawcy oświadczyli, że przyszli tu za chlebem (k. 244, k. 12 akt sprawy), nie uniknęli odpowiedzialności karnej oraz, że szkoda wyrządzona przez sprawców określona została na kwotę 150 zł” (...),

2. „art. 627 k.p.k. poprzez błędne zastosowanie i art. 624 § 1 k.p.k. poprzez niezastosowanie i nałożenie na oskarżonego obowiązku zwrotu kosztów procesu na rzecz Skarbu Państwa w sytuacji, gdy ze względu na sytuację rodzinną i majątkową i wysokość dochodów istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów będzie dla oskarżonego zbyt uciążliwe.”

Na zakończenie skarżący wniósł:

- w pierwszej kolejności wobec niekwestionowania ustaleń faktycznych, na podstawie art. 455 k.p.k. o zmianę kwalifikacji czynu i zakwalifikowanie czynu oskarżonego w oparciu o art. 13 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. jako tzw. przypadek mniejszej wagi;
- na podstawie tak zmienionej kwalifikacji prawnej czynu o złagodzenie kary poprzez wymierzenie oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 37a k.k., kary roku i 3 miesięcy

ograniczenia wolności, względnie poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat.

Obrońca wniósł jednocześnie o zwolnienie Ł. K. z obowiązku zwrotu kosztów na rzecz Skarbu Państwa.

Po rozpoznaniu wniesionej apelacji, Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 8 stycznia 2018 r., sygn. akt V Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca skazanego, który zaskarżając wyrok w całości na korzyść Ł. K., na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k. podniósł zarzut rażącego naruszenia „przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a to art. 4, art. 7, art. 410 i 424 § 1 k.p.k. polegającą na pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, odmowie braku respektowania zasady swobodnej oceny dowodów i dowolną ocenę dowodów w zakresie przyjęcia w oparciu o zgromadzone i niekwestionowany materiał dowodowy, że stopień społecznej szkodliwości czynu, okoliczności popełnienia czynu, wysokość szkody, osobowość sprawy i jego zachowanie w czasie czynu, nie uprawniały Sądu do zakwalifikowania czynu Ł. K. jako czynu mniejszej wagi w oparciu o art. 283 k.k.”

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Skarżącemu należy przypomnieć, iż kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nie może być traktowana jako kolejny zwyczajny środek odwoławczy, a postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza. Stąd też w toku tego postępowania, z założenia, nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary. Sąd Najwyższy nie jest więc sądem III instancji. Poczynienie tej uwagi było konieczne, ponieważ zarzut kasacyjny w istocie nie dotyczy

postępowania odwoławczego – nie kwestionuje przecież sposobu rozpoznania apelacji (art. 433 § 1 i 2 k.p.k.), ani motywacyjnej części wyroku Sądu Okręgowego (art. 457 § 3 k.p.k.).

Odnosząc się do stawianych zarzutów, należy podkreślić, iż:

- o braku obiektywizmu sądu można mówić wówczas, gdy poprzez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca;
- Sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić przepisu art. 7 k.p.k. W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych, także w zakresie zarzutu apelacyjnego dotyczącego nie przypisania skazanemu czynu z art. 283 k.k. i wypadku mniejszej wagi;
- obraza art. 410 k.p.k. może polegać na oparciu wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej albo pominięciu przy wyrokowaniu okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów, a żadna z tych sytuacji w niniejszej sprawie nie miała miejsca, w szczególności w postępowaniu odwoławczym.
- art. 424 k.p.k. nie odnosi się w ogóle do sposobu konstruowania uzasadnienia, zwłaszcza sądu odwoławczego, wskazując jedynie, jakie elementy powinno ono zawierać.

Sąd Okręgowy, za Sądem I instancji, powtórzył, iż skazany Ł. K., po włamaniu się do domu pokrzywdzonych wspólnie z drugim ze skazanych, wyrządzili wiele szkód w postaci wybitej szyby, rozprutych ścian czy uszkodzonych liczników. Wartość kabli miedzianych, które próbowali ukraść wyniosła 150 zł, jednak szkoda wyrządzona przestępstwem była znacznie większa i nie została przez skazanego naprawiona, nawet w części. Jednocześnie uwadze Sądu nie uszły wyjaśnienia skazanego, który przyznał, że chcieli uzyskać środki nie tylko na jedzenie, ale także na alkohol (k. 35/I).

Sąd w sposób pełny i wnikliwy uwzględnił zasady i dyrektywy wymiaru kary, nie naruszając przy tym granic swobodnego rozumowania sędziowskiego. Odniósł się do zarzutu niezakwalifikowania zachowania skazanego jako wypadku mniejszej wagi z art. 283 k.k. Wydaje się bezprzedmiotowe powtarzanie argumentacji zaprezentowanej przez Sąd Okręgowy, tym bardziej, iż w sposób szczegółowy i dokładny przedstawił i opisał 3 koncepcje omawianego zagadnienia, zaznaczając że przy jego ocenie należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu i elementy charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstwa.

Konkludując, lektura uzasadnienia Sądu Odwoławczego prowadzi do uznania, iż wyrok Sądu Okręgowego został wydany zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k., zaś jego uzasadnienie odpowiada wymogom art. 457 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.